

ölt, nem csupán az emberi nem jobb jövőjébe vetett reményt erősíti, hanem e jövő iránti aggodalmat is egyre inkább felkelti. Egyesek fölteszik a kérdést: egyáltalán érdemes-e élni, vagy nem jobb-e meg sem születni? Emiatt kételkednek abban, hogy életre szabad szólni másokat, akik talán átkozni fogják életüket egy kegyetlen világban, melynek szörnyűségeit ma még nem is lehet látni. Emellett vannak, akik úgy vélekednek, hogy a technika kényelme csak őket illeti meg, s másokat kizárva belőle, fogamzástól eszközöket vagy még rosszabb mód-szereket kényszerítenek rájuk. Ismét másokat az egyoldalúan fogyasztásra beállított szemlélet tart fogva, és csak az anyagi javak szüntelen gyarapításával törődnek: már nem is fogják fel – és ezért elutasítják – egy új emberi élet lelki gazdagságát. Az ilyen lelkiület végső oka az, hogy az emberi szívemből hiányzik Isten, akinek szeretete minden fellelmenél hatalmasabb, s képes a világban felébredő minden rossz legyőzésére. Így alakult ki az életellenes felfogás, amint ez sok mai kérdés fölvetésében megmutatkozik. Legyen erre példa az a fennhangon hirdetett félelem, melyet az ökológusok és futurológusok demográfiai tanulmányai váltottak ki, eltitólván a veszedelmet, amit a születések növekvő száma jelent az életszínvonal számára.

Az Egyház mundekek ellenére szilárdan hiszi, hogy az emberi élet, bármilyen törekény és keserves, mindig az Isteni Jóság nagyszerű ajándéka. Az Egyház minden sötét jövőndőlés és földet elhomályosító vak önszeretet ellenében az élet pártján áll, s minden egyes életben fölfedezi annak az "Ámen"-nak ragyogását, amely maga Krisztus. Az Egyház a világban jelenlévő és a világot gyótró tagadásával szembeállítja ezt az eleven tanúságot, s így megvédi az embert és a világot az életre leselkedőktől és az élet pusztítóitól.

Az Egyház arra hivatott, hogy mindenki fele ismételtelen kifejezze – egyre világosabban és szilárdabb meggyőződéssel – szándékát, mellyel teljes erővel és minden veszedelemmel szemben védi és oltalmazza az emberi életet: bármilyen fokan vagy körülmények között is legyen az az élet.

27. Vannak olyan kultúrák, amelyekben nagy és különleges tiszteltet övezzi az öregeket: ismeretlen számukra, hogy az öreget kiűzzék a családból, vagy hogy hogyan használatlan tehertként tűnjék meg. Ellenkezőleg: az öreg beletartozik a család életébe, tevékeny és tudatos részt vállal benne, s jöllehet tisztelni kell az új család úgynevezett autonómiáját, elsősorban az a dolga, hogy tanuskodják a múltról, és bölcsességre nevelje az ifjakat és a következő nemzedéket. Ezzel szemben más kultúrák – elsősorban az ipar fejlődése és az urbanizáció miatt – régen is, most is elviselhetetlen formákkal kizárlják magukból az öregeket. Kiknek ezzel

3.2 Megfigyelés

- Hogyan válik tágabb családdunk a megszentelt (egymást megszentelő) életek közösségévé, ahol egymásra találunk a generációk? Hogyan valósul meg nálunk a nagycsalád összetartozása? A hétköznapiokban hogyan fejezzük ki az öregek iránti szeretetünket, tiszteltünket?
- Milyen kapcsolatunk van az életnek azon megnyilvánulásaival, amelyeket korunk társadalmi nem, vagy nehezen fogad el teljes értékűnek: a sérült, a fogyatékos, a (krónikusan) beteg élettel?
- Találkozunk, beszélgetünk-e olyan nővel, aki abortuszra készült vagy volt már abortusza? Milyen élményünk van ezzel kapcsolatban?

3.3 Értékelés (Katekizmus)

(1) Isten, aki végtelenül tökéletes és boldog önmagában, az embert szabadon, tisztán jóságból teremtette, hogy részesítse saját boldog életében. Ezért mindig és mindenütt közel áll az emberhez. Megszólítja, segít, hogy őt keresse, megismerje és szeresse teljes erejével. A bűn miatt szétszóródott emberiséget családjának, az Egyháznak egységébe hívja. Ennek megvalósítására saját Fiát Megváltóként és Üdvözítőként küldte el az idők teljességében. Benne és általa közli hívását az emberekkel, hogy a Szentlélekben fogadott fiaivá legyünk és így örökösei az ő boldog életének.

(2258) "Az emberi élet szent, mert kezdetétől fogva Isten teremtő cselekedetét hordozza és örökre különleges kapcsolatban marad Teremtőjével, mint egyetlen céljával. Egyedül Isten az élet ura annak kezdetétől egészen a végéig: senki és semmilyen körülmények között nem tulajdoníthatja magának a jogot, hogy közvetlenül ártatlan életet pusztítson el." (Donum vitae instrukció)

3.4 Cselekvés

- Házasításunkkal közösen imádkozunk azért, hogy ne tekintsünk úgy egymásra és gyermekünkre, mint saját tulajdonunkra, hanem egyre inkább Isten fiának lássuk egymást, akikkel egyedül Isten rendelkezhet.
- Mit tehetünk a magzati élet védelméért? Keressünk lehetőségeket és tegyünk gyakorlati lépéseket!
- Tanulmányozzuk végig II. János Pál pápa *Familiaris consortio* kezdetű apostoli buzdítását, amely részletesen foglalkozik a családban